

אור דוד

בס"ד | יז' אדר א' תשע"ט

פרשת שבוע	כניסת שבת			יציאת שבת		גיליון מספר	מוקדש לע"נ הבה"ח דוד צברדלינג ז"ל בן שלמה זלמן ושושנה נעמי הי"ו
	ירושלים	יבנה	מצפה רמון	ירושלים	יבנה	מצפה רמון	
כי תשא	16:55	17:12	17:08	18:08	18:10	18:10	35

אורות הפרשה – הרב נאור מאיר גנון שליט"א.

בספר הכוזרי מסביר רבי יהודה הלוי זצ"ל שחטא העגל אינו כה חמור כמו שאנו חושבים. עם ישראל לא חשב שהעגל הוא האלוקים אלא חיפש "מתווך" אחר במקום משה שיתווך בינם לבין ה'. הם פנו לאהרון בבקשה זו ואהרון אמר להם שיפרקו הנזמים מאוזני נשיהם. האשה היא "עקרת בית" - עיקר הבית זו האשה. האוזן מסמלת הקשבה לפנימיות. אהרון חשב שעד שמשה יגיע הוא ייתן לעם ישראל להתאחד עם יסוד המשפחתיות. מה שקרה זה שמיכה לקח טס זהב שכתוב עליו: "עלה שור". זה היה מגש שמשה השתמש בו בשביל להעלות את ארונו של יוסף מתוך הים. הוא השליכו לים והארון עלה (יוסף נמשל לשור ולכן היה כתוב "עלה שור"). לאחר שמיכה והערב רב השליכו מגש זה לאש יצא עגל הזהב. אהרון כמובן לא תכנן שזה מה שיקרה. תפקידו של משיח בן יוסף הוא לגאול את עם ישראל מבחינה חומרית (מדינה, כלכלה, צבא וכו') ולכן גם יוסף נמשל לשור המסמל כוח עבודה. בעצם עם ישראל חטא שחשב שכח העבודה לבדו הוא החשוב ושהוא בזכותם אך הם שכחו שיש גם משיח בן דוד שגואל אותנו רוחנית וזה חשוב אף יותר מהגאולה החומרית. אז יש משבר של חטא גדול אך אנו לא מפחדים ממשברים. עם ישראל עשה תשובה, נסלח לנו וקיבלנו את הלוחות השניים מה שגרם לנו להתקשר עוד יותר לתורה. שנזכה לדעת שתמיד אפשר לעשות תשובה גם על חטאים חמורים וה' מחכה לנו שנשוב אליו גם אם התרחקנו. ("טל חרמון" - הרב שלמה אבינר). אוהב אתכם! שבת שלום! (-: (לרפואת תמר בת אלישבע חפציו)

דבר בעיתו מה טוב - מאורעות התנ"ך בתאריך היומי, על פי ספרו של הבה"ח דוד צברדלינג ז"ל.

כ"ג אדר: א וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: ב קַח אֶת אֶהֱרֹן וְאֶת בָּנָיו אֹתוֹ וְאֶת הַבְּגָדִים וְאֶת שֵׁמֶן הַמִּשְׁחָה וְאֶת פֶּר הַחֹטָאת וְאֶת שְׁנֵי הָאֵילִים וְאֶת סֵל הַמִּצֹּת: ג וְאֶת כָּל הָעֵדָה הַקֹּהֵל אֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: ד וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ וַתִּקְהַל הָעֵדָה אֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: ה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל הָעֵדָה זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה לַעֲשׂוֹת: ו וַיִּקְרַב מֹשֶׁה אֶת אֶהֱרֹן וְאֶת בָּנָיו וַיִּרְחֹץ אֹתָם בַּמַּיִם: ז וַיִּתֵּן עֲלֵיוֹ אֶת הַכִּתְנֹת וַיַּחְגֹּר אֹתוֹ בְּאַבְנֵט וַיַּלְבֵּשׂ אֹתוֹ אֶת הַמַּעֲלִיל וַיִּתֵּן עֲלָיו אֶת הָאֵפֹד וַיַּחְגֹּר אֹתוֹ בְּחֹשֶׁב הָאֵפֹד וַיֹּאפֶד לוֹ בֹּו: ח וַיִּשֶׂם עֲלָיו אֶת הַחֹשֶׁן וַיִּתֵּן אֶל הַחֹשֶׁן אֶת הָאֹרִיִּים וְאֶת הַתָּמִים: ט וַיִּשֶׂם אֶת הַמִּצְנֶפֶת עַל רֹאשׁוֹ וַיִּשֶׂם עַל הַמִּצְנֶפֶת אֶל מוֹל פָּנָיו אֶת צִיץ הַזָּהָב נֹזֵר הַקֹּדֶשׁ כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: י וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת שֵׁמֶן הַמִּשְׁחָה וַיִּמְשַׁח אֶת הַמִּשְׁכָּן וְאֶת כָּל אֲשֶׁר בּוֹ וַיִּקְדָּשׁ אֹתָם: יא וַיַּז מִמֶּנּוּ עַל הַמִּזְבֵּחַ שִׁבְעַת פַּעֲמִים וַיִּמְשַׁח אֶת הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת כָּל כֵּלָיו וְאֶת הַכִּיֹּר וְאֶת כִּנּוֹ וְאֶת כֶּסֶף לְקַדָּשָׁם: יב וַיִּצֹק מִשְׁמֶן הַמִּשְׁחָה עַל רֹאשׁ אֶהֱרֹן וַיִּמְשַׁח אֹתוֹ לְקַדְּשׁוֹ: יג וַיִּקְרַב מֹשֶׁה אֶת בְּנֵי אֶהֱרֹן וַיַּלְבֵּשֶׁם כִּתְנֹת וַיַּחְגֹּר אֹתָם אַבְנֵט וַיַּחְבֹּשׁ לָהֶם מִגְבָּעוֹת כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶ�ה: יד וַיַּגֵּשׁ אֶת פֶּר הַחֹטָאת וַיִּסְמַךְ אֶהֱרֹן וּבָנָיו אֶת יָדֵיהֶם עַל רֹאשׁ פֶּר הַחֹטָאת: טו וַיִּשְׁחַט וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת הַדָּם וַיִּתֵּן עַל קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב בְּאֶצְבָּעוֹ וַיַּחֲטֹא אֶת הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת הַדָּם יִצֹק אֶל יְסוֹד הַמִּזְבֵּחַ וַיִּקְדָּשֵׁהוּ לַכֹּפֶר עֲלָיו: טז וַיִּקַּח אֶת כָּל הַחֵלֶב אֲשֶׁר עַל הַקֶּרֶב וְאֶת יִתְרַת הַכֹּהֵן וְאֶת שְׁתֵּי הַכִּלִּית וְאֶת חִלְבֵּהֶן וַיִּקְטֹר מִשֶּׁה הַמִּזְבֵּחַ: יז וְאֶת הַפֶּר וְאֶת עֲרוֹ וְאֶת בֶּשָׂרוֹ וְאֶת פִּרְשׁוֹ שֶׁכֶף בָּאֵשׁ מִחוּץ לַמִּחֲנֶה כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: יח וַיִּקְרַב אֶת אֵיל הָעֹלָה וַיִּסְמְכוּ אֶהֱרֹן וּבָנָיו אֶת יָדֵיהֶם עַל רֹאשׁ הָאֵיל: יט וַיִּשְׁחַט וַיִּזְרֹק מִשֶּׁה אֶת הַדָּם עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: כ וְאֶת הָאֵיל נָתַח לַנֶּתְחָיו וַיִּקְטֹר מִשֶּׁה אֶת הָרֹאשׁ וְאֶת הַנֶּתְחִים וְאֶת הַפֶּדֶר: כא וְאֶת הַקֶּרֶב וְאֶת הַכִּכְרֵים כִּחֹץ בַּמַּיִם וַיִּקְטֹר מִשֶּׁה אֶת כָּל הָאֵיל הַמִּזְבֵּחַ עֲלֶה הוּא לַיהוָה כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶ׈ה: כב וַיִּקְרַב אֶת הָאֵיל הַשֵּׁנִי אֵיל הַמִּלֵּאִים וַיִּסְמְכוּ אֶהֱרֹן וּבָנָיו אֶת יָדֵיהֶם עַל רֹאשׁ הָאֵיל: כג וַיִּשְׁחַט וַיִּקַּח מִשֶּׁה מִדָּמוֹ וַיִּתֵּן עַל תְּנוּךְ אֶזְרוֹ אֶהֱרֹן הַיְמָנִית וְעַל בֶּהֶן יָדוֹ הַיְמָנִית וְעַל בֶּהֶן יָדוֹ הַיְמָנִית וְעַל בֶּהֶן כָּל הַגִּלְמִים הַיְמָנִית וַיִּזְרֹק מִשֶּׁה אֶת הַדָּם עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: כה וַיִּקַּח אֶת הַחֵלֶב וְאֶת הָאֵלֶּה וְאֶת כָּל הַחֵלֶב אֲשֶׁר עַל הַקֶּרֶב וְאֶת יִתְרַת הַכֹּהֵן וְאֶת שְׁתֵּי הַכִּלִּית

וְאֵת חֲלָבָהּ וְאֵת שׁוֹק הַיָּמִין: כּוּ וּמָסַל הַמַּצּוֹת אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה לִקַּח חֲלֹת מִצָּה אֶחָת וְחֲלֹת לֶחֶם שֶׁמֶן אֶחָת וְכִקִּיק אֶחָד וַיִּשֶׂם עַל הַחֲלָבִים וְעַל שׁוֹק הַיָּמִין: כֹּז וַיִּתֵּן אֶת הַכֹּל עַל כְּפֵי אֶהָרָן וְעַל כְּפֵי בָנָיו וַיִּנָּף אֹתָם תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה: כח וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֹתָם מֵעַל כְּפִיָּהֶם וַיִּקְטֹר הַמִּזְבֵּחַ עַל הָעֹלָה מִלֵּאִים הֵם לָרִיחַ נִיחֹחַ אֲשֶׁה הוּא לַיהוָה: כט וַיִּקַּח מֹשֶ׈ה אֶת הַחֲזֶה וַיְנִיפֶהוּ תְנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה מֵאֵיל הַמִּלֵּאִים לַמֹּשֶׁה הִנֵּה לַמִּנֶּח פֶּאֶשֶׁר צֹוֶה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: ל וַיִּקַּח מֹשֶׁה מִשֶּׁמֶן הַמִּשְׁחָה וּמֵן הַדָּם אֲשֶׁר עַל הַמִּזְבֵּחַ וַיַּז עַל אֶהָרָן עַל בְּגָדָיו וְעַל בָּנָיו וְעַל בְּגָדֵי בָנָיו אֹתוֹ וַיִּקְדַּשׁ אֶת אֶהָרָן אֶת בְּגָדָיו וְאֶת בָּנָיו וְאֶת בְּגָדֵי בָנָיו אֹתוֹ: לא וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֶהָרָן וְאֶל בָּנָיו בְּשָׁלוּ אֶת הַבָּשָׂר פָּתַח אֶהָל מוֹעֵד וְשֶׁם תֹּאכְלוּ אֹתוֹ וְאֶת הַלֶּחֶם אֲשֶׁר בְּסֹל הַמִּלֵּאִים פֶּאֶשֶׁר צִוִּיתִי לֵאמֹר אֶהָרָן וּבָנָיו יֹאכְלֶהוּ: לב וְהַנּוֹתֵר בַּבָּשָׂר וּבַלֶּחֶם בָּאֵשׁ תִּשְׂרְפוּ: לג וּמִפָּתַח אֶהָל מוֹעֵד לֹא תֵצְאוּ שְׁבַעַת יָמִים עַד יוֹם מְלֹאת יָמֵי מִלֵּאִיכֶם כִּי שְׁבַעַת יָמִים יִמְלֹא אֶת יָדְכֶם: לד פֶּאֶשֶׁר עָשָׂה בַּיּוֹם הַזֶּה צֹוֶה יְהוָה לַעֲשֹׂת לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם: לה וּפָתַח אֶהָל מוֹעֵד תִּשְׁבּוּ יוֹמָם וְלַיְלָה שְׁבַעַת יָמִים וּשְׁמַרְתֶּם אֶת מִשְׁמַכְתּוֹ יְהוָה וְלֹא תָמוּתוּ כִּי כֵן צִוִּיתִי: לו וַיַּעַשׂ אֶהָרָן וּבָנָיו אֶת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צֹוֶה יְהוָה בְּיַד מֹשֶׁה:

(ויקרא ח)

(סדר עולם פרק ז)

מר"ן **בן איש חי** - פרשת כי תשא שנה שניה.

ב. קודם הודוי יאמר אבל חטאנו עוינו פשענו אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו וכמו שכתוב בסידור רבינו הרש"ש ז"ל, וכן צריך להוסיף בחמשה אותיות מנצפ"ך שיאמר כזבנו כעסנו מרדנו מרינו דברך נאצנו נאפנו פשענו פגמנו צררנו צערנו אב ואם, וכן הוא בסידור רבינו הרש"ש ז"ל:

ח. אסור להזכיר י"ג מדות בלילה, ולכן אותם המתפללים מנחה בסוף היום עם שקיעת החמה, אם בעת שהגיעו לודוי עבר קריאת המג"ב שהוא סוף י"ב שעות ממש, לא יאמרו י"ג מדות אלא יאמרו ודוי לבדו:

יב. אם הציבור בצער על כל מין צרה שלא תבא אז אם יארע מילה באותם הימים טוב שיאמרו הציבור י"ג מידות של רחמים בכוונה בין מילה לפריעה, והוא דבר מסוגל כנזכר בחסד לאלפים:

זרע שמשון - פרשת כי תשא אות א'.

מגן בעדי בזכות אבותי, וקשה למה הגין בעדם והא קיימא לן (סנהדרין קד.) אבא לא מזכה ברא. ועוד משוא פנים יש בדבר כדאמרין בפרק קמא דמגילה (יב.). וי"ל דאיתא בפרק ח' דערכין (כח.) תניא יכול יחרים אדם בנו ובתו ועבדו העברים, תלמוד לומר בהמה, מה בהמה יש לו רשות למוכרה לעולם אף כל שיש לו רשות למוכרם לעולם. ואף כאן הואיל שהקב"ה אינו יכול למוכרם לעולם משום זכות האבות שהשביע להם להורישם הארץ, משום הכי לא חל עליהם נמי איסור החרם, וזהו מגן בעדי בזכות אבותי.

עץ החיים - פירוש הסולם על הזוהר, פרשת כי תשא דפו"י קצ"ג ע"א.

<p>צב) א"ל קב"ה אהרן וכו': אמר לו הקב"ה, אהרן, ב' מכשפים אלו משכו אותך למה שרצו, היך, ב' בניך יפלו, ועל חטא הזה יהיו נתפשים. ז"ש, ובאהרן התאנף ה' מאד להשמידו. מהו להשמידו, אלו הם בניו, כש"א, ואשמיד פריו ממעל. כי פירות האדם הם בניו.</p>	<p>צא) ת"ח מה כתיב וכו': בוא וראה מה כתוב, ויקרא אהרן ויאמר חג לה' מחר. חג לה' ולא לעגל. ולצד הקדושה עשה ולצד הקדושה קרא ואמר. וזו היא הרפואה שהקדים, ולולא עשה זאת לא היה נשאר העולם על קיומו. ועם כל זה לא נח כעסו על אהרן, אע"פ שלא התכוון לרע.</p>
--	---

אביעה חידות מני קדם

חידון לפרשת "גִּלְבֵּעַ" (שמואל-א' פרקים כח, ג-לא) מקבילה ל-כי תשא על פי חיבורו של הבח"ה דוד צברדלינג ז"ל.

<p>א. את מי שאוכל העביר בצוסף לידענים
מפני שלפי התורה הם אסורים</p> <p>ב. באיזו חומה את גופת שאול תקעו
ואת מותו בארץ פלשתים בשרו</p> <p>ג. באיזה הר גפלו חללים
ובניהם המלך ושלושת הבנים</p> | <p>ד. דוד נתן פלח של מה
לצער המצרי עד שרוחו עליו שבה</p> <p>ה. מי בגזל בשור עמדי
והם אותו לא עברו</p> <p>ו. מה עשתה האשה
כשגלתה ששאו רימה אותה</p> |
|--|---|

לתגובות, הקדשות והערות: or.david.way@gmail.com

פתרונות לגליון הקודם: אביגיל, בן בליעל, גלים, דמי, המתפרצים, ויעט

מוקדש להצלחת: נאור מאיר בן אסתר ורעייתו, אוריאל בן אלישבע חפצי ורעייתו.

שבת שלום